

Beeld

Wij zaten aan tafel, de avond viel in
door langzaam herinnerde ramen,
mijn vader bad voor, en het kleine gezin
herhaalde zijn schuldeloos amen.

Ik weet niet waarom juist dit vredige beeld
na zoveel verwoestende jaren
steeds inniger door alle dingen heen speelt.
Wie kan wat er misging verklaren?

Wij werden naar iedere windstreek verstrooid,
op duistere wieken gedreven,
en geen van ons weet waar de onschuld van ooit,
geloof en geluk is gebleven.

Jean Pierre Rawie

Uit: Onmogelijk geluk

Uitgeverij Bert Bakker, Amsterdam (1994)

“Wij werden naar iedere windstreek verstrooid”